

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

ΤΟΥ ΤΖΕ'Ι'ΜΣ ΣΜΙΘ

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Φανταζόμουν όμως την αγωνία του Ουίλλιαμ τις λίγες αυτές στιγμές. Πόσο θάχε ανησυχήσει !...

— Όταν άκουσα το κάρρο να ξεκινάει και πάλι έτρεξα στ' άμαξι. — Λοιπόν, ο φίλος; μού ψιθύρισε ο άμαξις; — Έτσι, έτσι θάμωρα το όλο σου, φίλε μου, έν τούτοις πρόβει να μεταβάλλουμε λίγο το σχέδιό μας.

— Τι θέλετε να πητε; — Όλο να πώ πως άν εξακολουθήσουμε να πηγαίνουμε ξοπίσω στο κάρρο, ο φίλος; μας έκεινος; θά ύποπαστή σοβαρά αυτή τη φορά. Γι' αυτό πρέπει να μείνεις έδω πίσω και να προηγηθώ έγώ περζός. Έτσι δέν θα πάρη μυροδύτι και θά τόν παρακολουθήσουμε άφραλότερα. Δέν πιστεύω άλλωστε νάμωρα και πολύ μακριά άπ' το μέρος που πηγαίνου. Έλάττωσε λοιπόν τόν δρόμο σου. Θά προηγηθώ και κάθε τόσο θά σου κάνω ανιάλα με τό ηλεκτρικό μου φανάρι για να μη χαθώμω μεσα στο σκοτάδι.

— Ο άμαξι; νάκουσε. Αιγώστεμω το δρόμο του άλλόγου του κ' έμεινε πύ πίσω. Έπρεπε πλέον να παρακολουθώ μόνος μου το κάρρο, σκονιάρτατος στους λάκκους, ή τολμώνας να φωτίσω το δρόμο, κινδυνεύοντας να τασακτώ !...

Έξαφνα, ένός προχρονόσας, άκουσα τό κάρρο να σταματάη και πάλι. Δέν χένο κάρρο. Κάνω ανιάλο του άμαξι πούχωταν ξοπίσω μου να σταθ ή πέφτω φαριζή - πλατις στη μέση του δρόμου, με τη μύτη μέσα στις λάσπες σχεδύ, άποφασισμένος να προστοιηθώ τόν μεθυσομένο. Φοβούμαι... φοβούμαι πολύ ! Άκούω την καρδιά μου πού χτυπάει μέσα στο στήθος μου.

Τι συμβαίνει άραγε; Γιατί σταματήσαν; Νό ύποψιάστηκα πάλι τίποτε αυτός ο βδελυρός ο Στήβενς; Ό Θεός να φυλάτν τόν άγαπητό μου Ουίλλιαμ... Άν τόν καταλάβη, εινε ικανός να τόν πνίξη! Τι βοήθεια μπορεί να τού δώση ο Τζίμ, πού δέν ξέρει καν με τί είδους τέρας χέει να κάνει;

Περιμένω βουτηγμένος στη λάσπη άλλόκληρος. Άκού ο, άξαφνα, κάποιον νάρχεται πρξ το μέρος μου. Είμαι χαμένος !...

Δέν μπορώ να διακρίνω ποίος εινε. Είμαι όμως βέβαιος πως είν' Έκείνος !

Άν με άντιληφθ ή θά με συνιγήρη, χωρίς άλλος; θά ριχτή και θά με πνίξη !...

Είμαι τόσο εξαντλημένος, τόσο άποκωμώμένος ψυχικός και σωματικός, πού καταλαβαίνω καλά πώ; δέν θά μπορέσω να φέρω την παραμικρή άντίσταση. Ο άφειδύ στά χαλβύδινα χέρια του και θά με στηγγάλιση, χωρίς να βγάλω φωνή άπ' τα χέρια μου...

Νά, πλησιάζει... έφτασε κοντά μου... σέκει απέναντί μου, σ' άπόσταση δύο, τριών τό πολύ βημάτων...

Δέν αναπνέω, έχω παραλύσει δλόκληρος !

Σκύβει τώρα κοντά μου, άκούω την άνάσα του. Δέν μένει παρά να νοιώσω τά παγομένα, κρύα χέρια του να μού σφίγγουν το λαιμό...

Η σκέψη μου πετάει στην λητρευμένη μου Λίλιαν. Κλείνω τά μάτια μου και προσμύνω...

Άξαφνα ένα φιλικό ψιθύρισμα φτάνει ως τ' αυτιά μου : — Άφενικό, είσαστε σεις ;

Εινε ο Τζίμ !...

Σηκώνόμωι στα γόνατα, παρ' όλοιγ να τόν άγκαλιάσω άπ' τη χαρά μου.

— Τζίμ, είσαι σύ; Τι συμβαίνει ; — Τι να συμβαίνει; Πηγαίνετε γυρεύοντας να μς χαντακώστε.

— Έγώ, Τζίμ, γιατί ;

— Μας παρακολουθετε από πολύ κοντά. Άκουσε τά βήματα σου... Υποψιάστηκα... Άν δέν πρόκανα να πηδήσω άπ' το κάρρο για να ρθώ να δω τι συμβαίνει δήθεν, θά ρχότανε ο ίδιος. Θά σάς εύμοσκα και θά σάς σκότωνε !...

— Άλήθεια, Τζίμ; Με παρξούτε το ένδιαφέρον μου για τόν Ουίλλιαμ, έχεις δικήν, Τζίμ. Μά πές μου πού πηγαίνουμε ;

— Θαρρώ πως έστράσαμε.

— Ά, δόξα σοι ο Θεός ! Έπί τέλους, άνανέμω... Κι' ο καθηγητής, Τζίμ ;

— Κάθεται πάνω σ' άνάμμένα κάρβουνα. Χίλιες φορές μοήγνεψα να παχίσω να κατέβω άπ' το κάρρο και να σέ είδοκνήσω. Δέν πρόβει όμως να κάνω κάρρο. Θά ύποπαστή. Τά μάτια του καίζουν και γυαλοκοπού παρξένα. Τι άλλόκοτος άνθρωπος άλλ-

Έπεσα κάτω και προσποιήθηκα τόν μεθυσομένο...

θεια ! Μή προχωρήστε λοιπόν άλλο. Λούφαξτε έδω κάπου και θά ρθώ να σάς είδοκνήσω όταν θά είναι κάρρος.

— Σήμφωναί, Τζίμ, θά τραβηχτώ στην άκρη του δρόμου, πίσω από αυτά τά χαρόσπιτα και θά περιμένω. Μην άργήσης φίλε μου. Και τά μάτια σου τέσσερα. Πρόσχε τόν Ουίλλιαμ !...

Ό Τζίμ μωκάμω με κάθηνουαστική χειρονομία κ' έφυγε τρέχοντας.

Σήθηκα γρήγορα και λούφαξα στην γωνιά ένός χαμηλού σπιτιού. Άκουσα πρξ το μέρος πούχε σταθ ή κάρρο όμιλιες κ' έπειτα έφτασε στ' αυτιά μου τό τράνταγμα του ξεκινήματος. Άνέπνευσα... Είχα σωθ ή' αυτή τη φορά !...

Τό μαρτύριό μας πλησίαζε τώρα να τελειώση. Λίγη ύτομονή άκόμα και δέν θ' άργούσα να σφίξω στην άγκαλιά μου τόν άγαπητό μου Ουίλλιαμ.

Σέ λίγο έφτασε και τ' άμαξι στο μέρος πού βρισκόμωι. Πλησίασα σόν άμαξι και τόν είπα να γυρίση πίσω και να περιμένη σ' άπόσταση 46-50 βημάτων.

Κάθουμαι πειά και περιμένω. Τό χαρόσπιτο στο όποίο άκούμπώ, φαίνεται άκατοκίχτο. Δέν άκούγεται κανένας θόρυβος μέσα σ' αυτό. Γύρω άπλώνεται βαθύ το σκοτάδι...

Τό τράνταγμα του κάρρου δέν άκούγεται πειά. Τι ν' άπείγνε άραγε ; Έφτασαν; Τελείωσαν όλα σήμφωνα με τις έπαθμιές μας ; Έσφηνικά, ένός κάνω τις σκέψεις αυτές, μ' τ' αυτιά τεταμένα, άκούω κάποιον ύποκο θόρυβο πρξ το μέρος πού θά στάθηκε, ό-πως ύπολογίζω ο άμαξις.

Τι να συμβαίνει πάλι ;

Κάνω να προχωρήσω ένα βήμα, με άξαφνα με σιά όρθούται έμπρός μου και μού φράζει το δρόμο.

— Ψηλά τά χέρια !... άκούω με βροντώδη φωνή.

Σαστίζω και σηκώνω μηχανικά τά χέρια μου ψηλά. Δέν βλέπω, με μαντεύω πως ο άγνωστος αυτός με σκοπεύει με τό πιστόλι του. Η γλώσσα μου έχει δεθ ή.

Συγχρόνως άκούω ένα λεπτό μεταλλικό ήχο και τό φως ένός ηλεκτρικού φαναριού πέφτει άπάνω μου.

Ψηλά πάντα τά χέρια και μίν κουνηθ ή, γιατί σέ σκότωσα ! άκούω να μού λη ή άγνωστος. Και συμπληρώνει άμώσως : Έμπρός, λέγε, πού είσαι σύ, τι κάνεις έδω πέρα ;

Ποίος είμαι ; Εινε εύκολο βέβαια να τού τό πώ, με θά με πιστέρη στο χάλι πού βρισκόμωι ; Είμαι κυριολεκτικώς βουτηγμένος στις λάσπες !...

Δέν προφτάνω να κάνω τις σκέψεις αυτές κ' άκούω βήματα. Κάποιος άλλος άγνωστος πλησίασε τόν πρώτο. Τι άνθρωπος εινε άραγε ; Δέν τούς διακρίνω καθόλου. Τό φως του φαναριού με στραβώνει πέφτοντας άπάνω μου.

Εινε λοποδύτης; Μακάρι να εινε έτσι. Άρχει να μίν εινε άνθρωπος του Στήβενς. Θά τούς δώσω όσα χρήματα βαστώ επάνω μου, όχι και πολλά πράγματα δηλαδή, και θά την γλυτώσω...

Άν μάλιστα έρθη στο μεταξύ αυτό ο Τζίμ δέν έχω να φοβηθώ τίποτα. Οι κακοποιοί πού Λονδίνο ύποστηρίζονται μεταξύ τους κ' ο Τζίμ θάμω άσφαλώς γνωστός τους...

— Ποίος είσαι σύ; με ξαναρωτάει άπότομα ο άγνωστος.

Άποφασίζω να φερθώ με ειλικρίνεια και λέω τ' όνομά μου και τό επάγγελμά μου.

— Οι δύο άγνωστοί σκάνε στα γέλια. Άσφαλώς δέν με πιστεύουν στο χάλι πού βρισκόμωι κ' έχου δικήν.

— Γιατρός ε ;... λέει ειρωνικά ο άγνωστος. Γιατρός τών πορτοφολιών τών διαβατών. Έτσι δέν εινε ; Κατέβασ τά χέρια σου και πρόβει να έμπρός. Άν άποπειραθής να τραβήξης πιστόλι σέ σκότωσα !...

Γύρισε έπειτα στο σύντροφό του : — Πέρασε τόν τις χροσπέδες, τούτε.

Κατάλαβα άμώσως. Ήσαν άστυνομικοί. Κατέβασα τότε τά χέρια μου, όπως με διέταξαν και συγχρόνως φώναξα :

— Είσαστε άστυνομικοί !... Δόξα σοι ο Θεός !... Παραδίδουμαι ευχαρίστως στα χέρια σας...

Η χαρά μου, ή ειλικρίνεια πού είπα αυτά τά λόγια, τούς παρξένηψε. Πλησίασαν κοντά μου και με ρώτησαν :

(Άκούουθ ή)

